

ΟΡΦΕΥΣ

• • • Ἐὶ Ἀπόλλωνος δὲ φαρμακὸς δειδῶς πατὴρ
Ἰατρῶν, αὐτὸν τὸν Ὀρφεύς. ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΤΙΚΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Διευθυντὴς τῆς ἑλλην. ὕλης: **ΠΗΠΗΣ Α. ΜΑΡΤΙΝΗΣ**

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Πρόεδρος **Ν. ΣΚΙΑΔΟΜΟΥΔΟΣ**

Μέλη **Α. ΠΕΡΑΤΙΚΟΣ**

" **Σ. ΔΑΥΡΑΝΟΣ**

" **Τ. ΓΟΥΔΗΣ**

" **Π. ΜΑΡΤΙΝΗΣ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Νύχτα I... (Πηγή Α. Μαρτίνη)
- Postuma. (Lorenzo Stecchetti) (Σπύρου Λαβράνου)
- Και νῦν και ἀεὶ. (Γ. Πελλερῆν)
- Ἡ ἀληθινὴ Ζωή. — (Ὀρφεία Τακίση).
- Ἐνα τραγοῦδι τοῦ Κασμίρ. (Στάμου Παραβάτη)
- Homo—Deus. (Ὀρφεία Τακίση)
- Τῆς νύχτας τ' ἀστέρια. (Ν. Μάστορα)
- Τὸ θρόνο σου. (Ἄγγελου Σαλούτση)
- Μυστικοδοξασμοί. (Ἀντρέα Κασφίκη)
- Ἐχθεις... (Ν. Τσακαλίκη)
- Παιγνίδια τῆς μοίρας. (Περ. Ἀπικοῦ)
- Νεοελληνικὰ ἐπίθετα ἀπὸ Τουρκικῶν λέξεων.
(Καθ. Δρ. Ν. Λεβανδῆ)
- Ὁ Πύργος τοῦ Ἐρωτος. — (Μαριέττα Γιανοπούλου)
- Κενούργιες ἐκδόσεις.
- Ἀπὸ τοὺς «Στερνοὺς Χαιρετισμοὺς μου».
(Τοῦ Διευθυντοῦ μας)
- Ἀπόδοσις. — Πνευματικὴ Κίνησις κ. λ. π.

Ἐπιστολῆς, ἐμβάσματα, χειρόγραφα κλπ. στέλνονται
ἀπ' εὐθείας ἄστον Διευθυντὴν μας.

Τὸ κάθε Φύλλο ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ (1.—)

ΟΡΦΕΥΣ

α. Ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς ἀοιδᾶς πατὴρ ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς. ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΗΜΕΡΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Διευθυντὴς σιὴν ὕλη: ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΠΙΠΗ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗ

ΝΥΧΤΑ!...

[«Ὅποιος μόνος / ἀλάτρευτη τὴ μνήμη του ἀφίνει / Μὲ λιγιστὴ σὲ τῆς του χροῖά θε ν'ἔπομε νηρ]

ΣΤΗΝ ΙΕΡΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΥ ΜΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ἀπ' τοὺς «Τάρους» τοῦ Οὐῆου Φωσκόλου

Νύχτα — μεσάνυχτα... τὸ μεγαλεῖο τῆς γύρω Φύσης τὸ σκοτεινὸ μέσ' τῆ ψυχῆ μου, πὸν φχαριστιέται, θέλει νὰ γίνῃ παντοτεινὸ.

μὴ ὅποιαν ἀρπάξω παντοτεινὰ καὶ νὰ τὴν ἔχω γιὰ σύντροφόν μου μέρα καὶ νύχτα [σὲ ἀληθινὰ].

πινῆ καὶ βαρεμένη ἀπὸ τὰ βάρσανα δόλιας ζωῆς πὸν τὴν κεντάει μ' ἓνα βελόνι φαρμακωμένον ὀλημερῆς.

Γύρω — τριγύρω, πεπλοφοροῦσες νεράιδες σέρονουν τὸ χορὸ καὶ ἐγὼ κατάμονος τὶς καμαρώνω καὶ τὶς θανμάζω· δὲν εἴμπορῶ νὰ μπῶ στὴ μέση καὶ νὰ χορεύω γιὰτὲ ἀρπάζοντας τὴν εὐτυχιά, θὲ νὰ μὲ σύξῃ, δίχως νὰ θέλῃ, τὰ ξημερώματα σ' ἀπελπισιά.

Νύχτα — μεσάνυχτα... εὐτυχισμένες περνοῦν γιὰ μένα ὥρες πολλῆς καὶ ὅ,τι ἐσπόθησα θὰ τ' ἀπολάβω· μπροστὰ μου βρῖσκεται, ὦ! τὶς στιγμῆς, πὸν φεύγουν — φεύγουν καὶ δὲν γυρίζουν, χρόνια ἀτέλειωτα γιὰ μὲ νὰ γίνουν καὶ μιὰ γιὰ πάντα μέσ' τῆ ψυχῆ μου νὰ χύσουν βάλσαμο· καὶ νὰ λαφρύνουν καρδιὰ ἀνθρώ-

Νύχτα — μεσάνυχτα... ποθεῖ ἡ ψυχῆ μου νὰ φτερουγίσῃ ψηλά - ψηλά, σ' οὐράνιο κόσμον νὰ βασιλέψῃ καὶ ἐκεῖ νὰ μείνῃ· ἴσ'τὰ χαμηλά, ὅπ' ὅ,τι ψεύτικο καὶ σκουριασμένον περνοῦ γι' ἀσῆμι καὶ γιὰ χρυσάφι νὰ μὴ κατέβῃ νὰ ξανασιμῆσῃ ψυχῆς ἀνθρώπων γιομάτες πᾶθη...

LORENZO STECCHETTI

POSTUMA

X

(No, non chiamarmi piu giovane)

ὦ! νέον ὄχι μὴ μὲ λῆς
γιὰ τὰ ξανθὰ καὶ δλόσγουρα
μαλλιά μου,
γιὰ τὰ δροσάτα μάγουλα
τ' ὄμορφόν χρῶμ' ἀπὸ τὰ κρέα-
τά μου

Μοιάζω μὲ φροῦτ' ὀλόσαπο
μέσα, π' ἀπ' ὄξω ἔχει ὄμορφο
χρῶμα,
ὦ! Κόρη νέος σοῦ φαίνομαι,
Κι' εἶμαι νεκρὸς πὸν περπατᾷει
ἀκόμα.

Ἔχω κλεισμένη τὴν ψυχὴ
τώρα σιὸς ρεμβασμῶν τοὺς περασμένους
ὦ! Κόρη μὴ χαμογελάς...
Μὴν προκαλεῖς... Σέβου τοὺς πεθαμένους.

Σπύρος Η. Λιθραῖνος

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΚΑΙ ΝΥΝ ΚΑΙ ΑΕΙ...

Ἀπὸ καιρὸ τὰ χεῖλη μου ἐσώ-
[πασαν,
σοπᾶσαν καὶ γλυκόλογο δὲν
[λένε...

Ἀπὸ καιρὸ τὰ μάτια μου ἐστέ-
[φραν
καὶ μήτ' ἀπὸ χαρὰ μὴδ' ἀπὸ
[λύπη κλαῖνε...

ὦ! πόσα ἔισ' ἀπὸ καιρὸ θὰ
[κλεισθησαν
λησημονημένα ὄμορφα βιβλία!..
Θὰ κλεισθησαν!... μὰ ζῆ πάν-
[τα στὰ φύλλα τοὺς
γλυκεῖα γραμμέν' ἢ ὄμορφη
[θερμὴ τοὺς ἱστορία...

Γ. Πελλεγρέν.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΙ

(Πρόσωπα : ΝΙΚΟΣ — ΙΩΑΝΝΑ — ΔΑΡΕΑ — ΚΩΣΤΑΣ)

(συνέχεια)

“Ωστε αυτή μου ή έρευνα για τὸ “Άγνωστο, αυτή ή σκέψη που με τυράννει προέρχονται από μία άπαισιοδοξία που γέννησε ή αδυναμία τής ψυχής μου. “Η ή αδυναμία τής ψυχής μου γέννησε τήν άπαισιοδοξία που είν' αυτή ή ίδια ή έρευνα για τὸ “Άγνωστο ; . . . “Εγώ παραδέχομαι διι μέσα στην έρευνα για τὸ “Άγνωστο βρίσκεται ή άπαισιοδοξία γιατί μελετώντας κανείς τήν κοινωνία και συγκρίνοντας τὰ διάφορα πράγματα δέ μπορεί να καταλήξει παρά εκεί που έφτασα γώ, σ' ένα άπέραντο δρόμο που ή αρχή του φάνηκε άμέσως, μά που προχωρώντας κανείς βρίσκει σε κάθε του βήμα κι' όλο μεγαλύτερα εμπόδια που μη μπορώντας να τὰ περάσει μά κι' ούτε να διακρίνει τὸ τέρμα, κατακουρασμέ-

νος πέφτει στη μέση του δρόμου για να μην εξακολουθήσει πια τήν πορεία του . . . “Ετσι και γώ μπήκα πρόθυμος στο μεγάλο δρόμο τής ζωής, σύμφωνα με μία υπόσχεση πουδωκα ένα βράδυ σε μία συντροφισά μου, άποφάσισα και γώ να ρίξω λίγο φως στο σκοτάδι που πλέει γύρω μας. Τήν πρώτη φορά τὸ βρήκα εύκολο, τή δεύτερη τὸ ίδιο, ύστερα σιγά - σιγά άρχισε να φαίνεται κάποια θαμπούρα μπροστά μου, τὸ φως που πετούσα δέν τόθλεπα να χύνεται τόσο καθαρό τριγύρω μου όπως πρώτα, έταράχτηκα. ζήτησα ναδρω τήν αιτία μά ήταν αδύνατο να τή βρω στην αρχή . . . Να τι είχε συμβή. Είχ' άνοίξει τὰ μάτια σ' αυτός τους άνίδεους, που ζούνε τήν αληθινή ζωή, που ζούνε όπως ύμνούν οι ποιητές και τους έτάραξα τήν ή-

συχία και τους γέμιτχ τὸ μυαλό με άπαισιες σκέψεις. Αὐτός που ζούσε ως χτές, εύτυχισμένος, χαρούμενος, δίχως καμμία έγνοια, δίχως καμμία κακή σκέψη, άλλαξε για μιάς κι' άρχισε να ζητάη πράματα αδύνατα που τὸ προξενούσαν μία στενοχώρια . . . “Αφισε τήν αληθινή και ωραία ζωή για να άρπάξει μία άλλη, άμφίβολη, άστατη Και από εύτυχισμένος και χαρούμενος που ήταν κατάντησε ένας δυστυχισμένος, μελαγχολικός . . . Τότε έννοιωσα για πρώτη φορά τὸ έγγλημα που έκαμα, και ζήτησα εξιλέωση. . . “Ηταν άργά όμως για κείνους που άλλαξαν ζωή, μά ωφείλα να γλυτώσω τους λοιπούς κ' έτοι χάλασα τὸν όρκο πουχα κάνει

(άκολουθει)

Σαροντζινι Ναιντι

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΑΣΜΙΡ

“Η παπαρούνα φυτρώνει στη στέγη. Και τὸ λουλούδι τής λριδας στους τάφους.

“Η έλπίδα στην καρδιά των έρωτευμένων. Και στην καρδιά του σκλάβου δ φέβος.

Τὸ δπάλι κιμάται στο ποτάμι. Και τὸ μαργαριτάρι στη θάλασσα. “Η άμφιβολία στην πονεμένη ψυχή.

Και ή πίστη στην ψυχή που ξέρει τήν ειρήνη.

Οι λυσιόλες χορεύουν κατ' άπ' τὸ φεγγάρι. Τὸ φύλλο τής ροδακινιάς χορεύει στον άνεμο.

Τ' όνειρο και ή φαντασία, συχιά στην καρδιά του ποιητή. “Η γλυκάδα είναι μοίρα τής κυ-

φέλης και ζή στην άνάσσα των παρθένων. “Η χαρά στα μάτια του παιδιού. “Η εύτυχία στα χέρια του θανάτου . . . Κι' αν δέν είσαι ως τώρα κουρασμένη άπ' αυτή τήν όμορφιά κι' άπ' αυτό τὸ λάγγομα, με τι θα σε θρέψω, ω πολυαγαπημένη!

“Αποκρίνεται :

— Με κοκκινωπό μέλι και με φρούτα.

Τί θα κάνω να σ' άρέσω, ω πολυαγαπημένη;

— Φέρε τὰ κύμβαλα και τὰ φλάουτα.

— Και τί θα βάλω στα μαλλιά σου;

— Γιασεμί, ένα μαργαριτάρι, ένα κρίνο.

— Και τί άρωμα θα χύσω στα δαχτυλά σου;

— Τήν ψυχή του Κεώνα και του ρόδου.

— Και πώς θα σε στολίσω, ω όμορφή μου;

— Στολίσε με με τὰ χρώματα του παγωνιού και τής τρυφώνας.

— Και πώς να σ' αγαπώ, πώς να σ' αγαπώ για να μ' αγαπῆς κ' εσύ;

— Μ' όλη τήν άδρνή σιωπή τής αγάπης . . .

“Ο μεταφραστής :
Στάμος Παραβάτης

“Ορφέι Τακίρη

ΜΟΜΟ - ΔΕΥΣ.

Τραντάζει ό τόπος δυνατά και όλα άναταράζει
Σειέται ή γή άλάκαιρη κι' ό Γολγοθάς, κουνιέται
Τήν πλάση όλη μία πηχτή μαυρίλα τή σκεπάζει
Κι' ό τρόμος ό άτέλειωτος μες στις καρδιές
γροικιέται.

Τ' άνθρώπου τὸ μαρτύριο άνήσυχα ταράζει
Κείνου, που νοιώθουν μέσα τους τήν πειδ γλυκειάν “Ιδέα
Και στις καρδιές τους μια αόγη δόλολαμπρη χαράζε.
Γεμάτη “Αγάπη ζηλευτή, περιλαμπρη, ωραία.

Και στο Σταυρό του γέροντας τὸ υπέροχο κεφάλι

Χαμόγελο ούράνιο σκορπίζει γύρω - γύρω
Και τήν Ειρήνη πρόθυμα από μιάν άκρη σ' άλλη
Χαρίζει στον καθέναν σα ζηλεμένο μύρο.

Κι' αν, άνθρωπο τὸν πιστεψαν θεο τονέ λα-
τρέψαν
Δείχνοντας σ' όλους μια ζωή, ωραία, αληθινή.
Και τής “Αλήθειας τὰ φτερά με θάρρος έπαλαίψαν
Για να νικήσουν τήν Ψευτιά, τή μυριοσκοτεινή.

Κέρκυρα 6—III—923

Ν. Μίστορα

ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

Τής νύχτας τ' άστέρια
τρεμόσβυστα, σα
κεντήδια από χέρια
του πέπλου χρυσά

Καθ' ένα, δικό του
φως, ζωή μοναχή,
με τὸ μουσικό του.
Κάθε άστρο ψυχή

Και σκόρπιοι στα αϊθέρια
τόσοι ήμιοι χρυσοί,
τής νύχτας τ' άστέρια
κι' άστέρι μου “Εσὸ

Γιννεζ 12—3—22.

“Αντρέι Κασφίκη

ΜΥΣΤΙΚΟΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

— Ποιανού τὸ γέννημα είσαι σὺ
Ποιός τάχα σ' έχει πλάση;
Τ' άπέραντά σου τ' άπιαστα φτερά
Ποιός ποίε τὸ σιτόχάσθη
Νά τὰ φυτέψη μέσα μου ω ψυχή;

— Πώς θέλεις σὺ τὸ εἶναι μου
Νά φανταστῆς ω σῶμα;
“Εσκέφτηκες, τί πρόφερε, καλά
Τὸ βέβηλό σου στόμα,
“Ω μιάς στιγμῆς μου έρημ κατοικιά;
Κέρκυρα 18—10—22

Ν. Γαγκαλιάνη

ΕΧΕΙΣ! . . .

Είσαι 'στα χρόνια “Ανοιξι
'στα κάλλη καλοκαίρι
'στα χείλια και 'στα στήθεια σου
του Μάϊ εύμορφιά
άνθίζεις, τὸ ροδόχρωμα
'στα δυο τὰ μάγουλά σου
άπλώθηκε, γλυκόπιοτα
για νάνα τὰ φιλιά! . . .

Μ' αν 'μοιάζουνε τήν “Ανοιξι
τὰ ζώτικά σου κάλλη
κι αν έχουτε τὰ στήθειά σου
άνθωνε εύωδιά
έχεις χειμώνα άγριο
και χιόνι παγωμένο
κουμμένα, μέσ' τήν άπονη
τή μαύρη σου καρδιά! . . .

“Αγγελου Σιλούτση

ΤΟ ΘΡΟΝΟ ΣΟΥ

“Ηθελ' αγάπη μου γλυκειά
έκειά τὰ δυο σου μάτια,
σαν με κυτιούν και κάνουνε
τὰ σπλάγγνα μου κομμάτια
μ' ένα μαχαίρι δικοπο
ν' άνοιγες τή καρδιά μου
να ειδῆς τι θρόνο σου έστησα
μέσα σ' αυτή θεά μου . . .

Και τότε τὰ ίδια μάτια σου
ήθελε να τὸ ειδούτε
δπως τὰ φυλλοκάρδια μου
έσένα μόνο κλειούνε . . .

Ζάκυνθος

ΠΕΡ. ΑΓΓΙΚΟΥ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Ἐπιστολή 1η
Κέρκυρα 15 Ἰουλίου 1922
Ἕλλη μου.

Σήμερα τὸ πρῶτ' ῥίχτηκα στῆς μάννας μου τὴν ἀγκαλιά. Νὰ τὴν ἔβλεπες! Ἐκλαίει καὶ γελοῦσε. Ἡ-θελε νὰ πῆ λόγια καὶ τῆς ἔβγαῖναν μισοκοιμένα. Μ' ἐξάιδεβε σὰ νά-μουν μωρό. Ἐπειτα μὲ κάθισες κοντὰ τῆς καὶ ρωτοῦσε γιὰ χίλια πράματα. «Ποῦ ἐπληγώθηκες; — μού ἔλεγε — Γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν πλήγη; Σὲ ποτοῦσε πολὺ; ἔμεινες πολλὲς μέρες στὸ κρεββάτι;» Αὐτὰ καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα Ἐγὼ τῆς ἀπαν-τιῶσα γελώντας γιὰ τὴ μάχη, γιὰ τοὺς τσέτιδες, γιὰ τοὺς σκοτωμέ-νους, (τότε μ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκα-λιά τῆς κ' ὕστερα μὲ κότταζε μ' ἓνα ἀόριστο βλέμμα, δοκιμάζοντας ἓναν πόνο, ἰσὰ νάτιαν κοντὰ μου τὴ στιγμή, ποὺ ἔπεσα λαβωμένος).

Ἐπειτα τῆς μίλησα γιὰ σένα, τὸ φυλακά μου ἄγγελο, γιὰ τῆς ὄλο-ν χτις σου κοντὰ στὸ προσκέφαλό μου, γιὰ τὰ κρυφὰ σου δάκρυα, σὰν κάλαιβα μὲ τὸ θάνατο, γιὰ τὰ γέλια σου, σὰν καλύτερησα. Τῆς ἔλεγα, πῶς δὲν πρέπει νὰ σὲ θεωρῆ νοσοκόμα μου, μὰ ἀδελφὴ καὶ κάτι περισσότερο... Ἐκοψα τὸ λόγο μου. Εκείνη χαμογέλασε καὶ στὰ ὕστερα ἔρριξε καὶ μὲ τὰ δύο τὰ χέρια τῆς φιλιὰ στὸν ἀ-γέρα, γιὰ νὰ φτιάσουν ἴσια μὲ σένα. Ἡθελε νὰ κάμω καὶ γὼ τὸ ἴδιο μὰ νιράπηκα. Ὑστερα, σὰ βρέθηκα μονάχος, τὸ θυμήθηκα καὶ τῶρα. Βλέπει; μ' ἄρσεε. Κρίμα, ποὺ δὲν ἦσαν κοντὰ νὰ σ' ἀγκαλιάσῃ καὶ σένα κ' ἔτσι νὰ βρεθοῦμε ἓνα σύμπλεγμα ἀπὸ τρεῖς. Λείπεις ἐοὺ καὶ τὸ ἄδειο αὐτὸ σκο-τινιάζει τὴν εὐνυχιά μου. Τί φο-βερό! Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα σκέφτηκα, πῶς ἡ ἄδεια, ποὺ πείρα, μποροῦσε καὶ νὰ μὴν τὴν πάρω σὲ τέτοιες στιγμὲς, πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ λείπω ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τό-σον καιρό, πῶς ἀδικῶ τὴν Πα-τριδα. Νὰ εἶναι αὐτὸ τάχα ἡ νο-σιαλγῶ τὸ στρατόπεδο γιὰ εἶσαι καὶ σὺ κοντὰ σ' αὐτὸ; Θὰ ἦταν φοβερό νὰ βαρεθῶ ἢ μάννα μου! Εκείνη μὲ τραβάει ἀπ' ἐδῶ, σὺ

μὲ τραβᾷς ἀπ' αὐτοῦ, πρὸ σέχτε μὴ μὲ ξεσκίσετε. Ἀφτὴ τὴ στιγμή ἄ-φρηκα τὴν πέννα κ' ἔρριξα τὴ μα-τιά μου στὴ φωτογραφία σου. Σοῦ μιλοῦσα σιγά, ἔπειτα πὶὸ δυνατὰ. Σὺ κρατοῦσες πάντα τὸ γλυκὸ χα-μόγελό σου κ' ἔγὼ θύμωσα, γιὰ τὴ θάρσυνά σου μὲ κοροϊδεύεις... Σβύνω τὴ λάμπα, πάω νὰ κοιμη-θῶ, ἂν μπορέσω. Καλὴ νύχτα.

Σὲ φιλῶ
Τάκης

Ἐπιστολή 2η
Χ... 30 Ἰουλίου 1922
Τάκη μου.

Ἄκουσα, σὰν νύχτωσε. Ἐνα χτύπο στὴ θύρα. Καποιο προαί-στημα μ' ἔσπρωξε νὰ τρέξω ἐγὼ ν' ἀνοίξω. Ἐνα γράμμα. Κεντάζω τὴ σφραγίδα. Κέρκυρα. Τρέχω ἀ-μέσως στὸ μπαμπά. Ἐνα γράμμα μπαμπά. Στάηκα. Ἐκείνος τὸ κῦτταξε, εἶδε τὴ σφραγίδα, μὲ κῦτ-ταζε πονηρά, καὶ τῶρριξε στὸ τρα-πέζι του χαμογελώντας. Ἐγὼ ἔ-μεινα ἐκεῖ καρφωμένη. Θέλεις τί-ποτε; — μὲ ρωτᾷει. — Τί περι-μένεις; Ἐβαλα τὸ κεφάλι κάτου κ' ἔτοιμαζόμουν νὰ φύγω μὴν πέσω. Ἐλα ἐδῶ, — μού λέγει — γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἀπὸ ποῖον εἶναι. Πῆρα μιὰ βαθεῖα ἀναπνοή. Τ' ἀ νοίγει. Διαβάζει, γελάει. Ὁ κ. ἀνθυπολοχαγὸς Τάκης... σοῦ στέλνει χαιρετίσματα, — μού λέει — φαίνεται, πῶς θάρθη γλήγορα. Καινούργιες διαταγές. Ἡ καρδιά μου κόντεβε νὰ σπάσῃ. Θὰ κοκί-νισα πολὺ. «Γιὰ τὴν ἔγινες σὰν πα-παρούνα;» μού λέγει. Ἐφυγα στὸ δωμάτιό μου, ἔκλεισα τὴ θύρα καὶ ῥίχτηκα στὸ κρεββάτι κλαίον-τας. Ἐπειτα σηκώθηκα, γελοῦσα, πηδοῦσα. Μὴν τρελλάθηκα; Πο-νῶ, πονῶ πολὺ καὶ ζηλεύω τὴ μάννα σου. Αὐτὴ μού σ' ἔκλεψε. Θὰ μού τὴν πληρώσω. Ἐδῶ βλέ-πω κίνηση ἰδιαίτερη. Περνάει στρατός, φεύγει στρατός. Κάτι νέο θὰ συμβαίη. Σὲ περιμένω, κάμε γλήγορα, γιὰ τὴν δὲν ἀντέχω πιά. Ἄ! Περιμένε... θὰ ξεμο-λογηθῶ μιά μου ἁμαρτία. Χτὲς τὸ βράδυ ἀνέβαιναν στὸ νοῦ μου χί-

λιες σκέψεις. Γιὰ μιὰ στιγμή εἶπα, πῶς θάταν καλύτερα νὰ μὴν εἶχες γίνῃ ἀκόμα ἐντελῶς καλὰ κ' ἔτσι δὲ θάρσυνες. Συγχώρεσέ με, ἀ-γάπη μου Μοῦ λείπεις καὶ παρι-λογῶ. Ἐλα, ἔλα γλήγορα, τί πονῶ, πονῶ πολὺ. Τὸ ἄλλο σου γράμμα κοιμᾷται ἐδῶ στὰ σιτήθια μου. Κάτι ἄλλο λίγο ἔλειψε νὰ λη-σμονήσω. Φίλησε ἀπὸ μέρους μου τὴ μαμά σου, μὰ μὴν τῆς πῆς, πῶς τῶπα ἐγὼ. Ἐλπίζω νὰ σέβῃ τὸ γράμμα μου αὐτὸ στὴν Κέρκυρα. Μ' ἂν ἔφυγες γιὰ νῆρθης, δὲν θὰ μού κατοραφῆ ἂν αὐτὸ ἔρχεται κα-τόπι σου... Καλὴ μέρα. Τώρα ξημερώνει. Δὲν μποροῦσα νὰ κοι-μηθῶ καὶ κίθησα κ' ἔγραφα.

Σὲ φιλῶ
Ἐ. λ. λ. η

Ἐπιστολή 3η
Σμύρνη 10 Αὐγούστου 1922
Βία.

Ἐλῆ μου.
Ἐφτασα στὴ Σμύρνη. Δὲ μᾶς ἄφρηκαν οὔτε νὰ φάμε. Μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὸ μετωπο. Κᾶτι νέο θὰ συμβαίη. Φαντάσου τὴ στενοχώρια μου! Νὰ μᾶς χωρίζει τόσο μικρὴ ἀπόσταση καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ πέταξω σιὰ σου γιὰ μιὰ στιγμή μονάχα... Νὰ πάρω μία σου ματιὰ, ἓνα σου λόγο, ἓνα σου χαμόγελο, καὶ νὰ τὰ κάμω φυ-λαχτὸ γιὰ τὴ μάχη. Ἄς εἶναι... ἂν ἀργήσῃ, θὰ κλέψω μερικὲς ὥρες νῆρθω. Θὰ ἰκετεύω... θὰ λάβω λίγη ἄδεια. Ἄν γίνῃ τίποτε ἄλλο... θυμήσου, πῶς ἡ ὕστερή μου σκέψη θὰ εἶσαι σὺ, ὁ ὕστερος μου λόγος... τῶνομά σου.

Σὲ φιλῶ γλυκὰ
Τάκης

Ἐπιστολή 4η
Χ... 1 Νοέμβρη 1922
Μαμά μου,

Θὰ τῶμαθες. Εἶμαι αἰχμάλω-τος. Εἶμαι καλά. Δὲν ἔχομε παρά-πονα ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἀξιωμα-τικούς. Δὲν φέρονται σὲ μᾶς τοῦ; ἀξιωματικούς κακὰ. Τί παράξενο! Κατοικῶ μὲ μερικὸς ἄλλους συνα-δελφούς στὸ σπίτι... (ποιαοῦ νομίζεις;) τῆς παλιάς μου...

νοσοκόμας καὶ κοιμᾶμαι στὸ δικό τῆς κρεββάτι. Γιὰ φαντάσου τὸ μαρτύριο μου, μαμά! Σκέψου ἂν μπορῶ νὰ τὴ λησμονήσω οὔτε μιὰ στιγμή, σὰν βλέπω τὸ κάθε τι, ποὺ ἄγγιξε αὐτὴ, σὰν βρίσκομαι σκεπα-σμένος μὲ τὰ σεντόνια, ποὺ σκέ-παζαν τὸ παρθενικό της κορμί. Ξετύπωσα καὶ κάποια φωτογρα-φία τῆς καὶ ἔτσι ἔχω συντροφιά. Ἐλπίζω, μαμά νὰ τελειώσουν ἔλα γλήγορα. Μὰ ποῦ νᾶν ἡ Ἕλλη; Αὐτὴ τὴ στιγμή ἓνα δάκρυο κυλάει ἀπὸ τὸ μάτι ἐνός ἀξιωματικοῦ. Ἄ-κοῦς ἀξιωματικός καὶ νὰ κλαίη! Νᾶνε γιὰ σέ, μαμά; ἢ γιὰ κεινην; Νᾶνε καὶ γιὰ τίς δύο; Αὐτὸ θὰ εἶναι, γιὰ τὴν οἱ δύο ἔχετε μοιρά-σει τὴν καρδιά μου.

Μὴν ἔχει κανένα φόβο.

Σὲ φιλῶ
Τάκης

Ἐπιστολή 5η
Κέρκυρα 10 Δεκέμβρη 1922
Λατρευτὸ μου παιδί.

Τὸ γράμμα σου ἔχουσε βίλοισμο σὲ δύο καρδιές, στὴ δική μου καὶ τῆς... Ἕλλης. Μὴ φοβᾷσαι, παιδί μου, ἡ Ἕλλη εἶναι σπῆτι γονατιστὲς γιὰ σένα. Θὰ μπορέσῃ νὰ μαντέψῃ σὲ ποῖο δωμάτιο μέ-νει; Τῆς ἔδωκα τὸ δωμάτιο, ποὺ βλέπει κατὰ τὸν κῆπο. Κοιμᾷται ἐπὶ τὸ δικό σου δωμάτιο, στὸ δικό σου κρεββάτι. Κ' ἔτσι ἔδανεισατε ὁ ἓνας στὸν ἄλλο τὰ κρεββάτια σας. Τὶ ὑποφέρει ἡ δυστυχισμένη! Δὲν ἔχει πιά οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, οὔτε κανένα. Ἡ μοῖρα τὴν ἔρριξε μὲ ἄλλους πρόσφυγες στὴν Κέρ-κυρα. Ἐβρήκε τὸ σπῆτι μας καὶ νᾶ-τὴν τώρα... καθισμένη στὸ κρεββάτι σου κυτᾷ τὴν φωτογρα-φία σου τοῦ τοῖχου. Ἄ! πότε θάρθη αὐτὴ ἡ μέρα, ποὺ θὰ μαλῶ

σο μαζί της, γιὰ τὴν κοτάλαβα πὸ θὰ θελήσῃ νὰ σ' ἀγκαλιάσῃ πρώτη αὐτὴ, σὰν γυρίσῃ. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ κάμῃ γλήγορο τὸ γυρισμό. Ὡς τόσο ἐγὼ κοντὰ, πολὺ κοντὰ, στὸ κρεββάτι σου ἐτοιμαζό και δεύτερο κρεββάτι... τὸ δικό της. Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ληπθῆ νὰ τελειώ-σουν ὅλα τὰ βιάσανα. Πρῶσεχε πολὺ, παιδί μου, μὴ κρυώσῃς, γιὰ τὴν οὔτε τὴ μανούλα σου θάρης κοντὰ, οὔτε τὴν παλιά σου... νοσοκόμα.

Σὲ γλυκοφιλῶ
Ἡ Μοῖρά σου

Υ. Γ.
Καὶ ἐγὼ σὲ γλυκοφιλῶ σὰν τὴ μαμά. Ἄκοῦς ἐκεῖ νὰ ἐπιμένῃ νὰ τὴ λέγω ἀπὸ τώρα μαμά; Αὐτὸ τὸ φάρμακο μονάχα μπόρεσε νὰ χύσῃ παρηγοριά στὴ δόλια μου καρδιά, αὐτὸ μονάχα μὲ κράτησε στὴ ζωή.
Ἡ Ἕλλη σου

— ΚΑΘ. Δ ρος Ν. ΛΙΒΑΔΑ —

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΠΙΘΕΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- (συνθετικὰ ἐκ τοῦ προηγουμένου)
- Καρνιλή = προβάσιον. Καρνιλῆς ὄμ.
 - Καρτάλ = ἀετός. Καρτάλης ὄμ.
 - Κασαβέτ = θλίψις. Κασαβέτης.
 - Κασλάρ = ὄφρυς. Κασιλάρης ἀντίστ. Φρυδάς.
 - Κατιρ = ἡμίονος. Κατιρόγλου = ὁ υἱὸς ἡμίονου (ὕβρ.). Κατιρῆς ὄμ.
 - Κατράν = πίσσα. Κατράνος, Κατράος = ὁ μέλας.
 - Κατσάκ = φυγάς. Κατσάκος ὄμ.
 - Κατσαχούν = αὐτόμολος. Κατσαχούνης ὄμ.
 - Κατσιμαῖ = λαθρεμπορία, λιποτάκτης. Κατσιμαπᾶς = ὁ λαθρεμπόρος, ὁ λιποτάκτης.
 - Καφτάν = ἐπιχωροφόριον. Καφτάνης = ὁ κει θέρους ὡρα φέρων ἐπιχωροφόριον.
 - Καφταντζή = θαλαμηπόλος. Καφταντζῆς ὄμ. Καφ-ταντζόγλου = ὁ υἱὸς θαλαμηπόλου.
 - Καχριμάν = ἤρω. Καχριμάνης ὄμ.
 - Κελεπέρ = εὐρημα. Κελεπούρης (κατὰ τὴν ἑλλ. μεταβολὴν τοῦ οὐδ.).
 - Κενέφ = ἀφοδετήριον. Κενέφης.
 - Κιφιρ = ἐτερόδοξος. Κιφιρῆς ὄμ.
 - Κιμιρτζῆ = ἐρυθρός. Κιμιρτζῆς ἀντίστ. Κόκκινος, Κόκκινόπουλος.
 - Κιοπέκ = κύων. Κιοπέγλου = ὁ υἱὸς κυνός (ὕβρ.).
 - Κιοσέ = ἀθρῖξ. Κιοσές ἀντίστ. Σπανός, Σπανέξ, Σπανόπουλος, Σπανίδης.
 - Κ(ι)ουτσούκ = μικρός. Κουτσούκος ὄμ.
 - Κιρέτ = ἀβεστος. Κιρέτης ἀντίστ. Ἀβεστᾶς.
 - Κιρκιλίκ = ἀκαρπία. Κιρκιλῆς = ὁ ἀκαρπος, ὁ ἀ-παις.
 - Κορκάκ = δειλός. Κορκάκης ὄμ., Κορκόγλου = ὁ υἱὸς δειλοῦ.
 - Κουμάς = ὕψωμα. Κουμάσης.
 - Κουρκουλού = δειλός. Κουρκουλάς ὄμ.
 - Κουλουξῆ = ὁ ὑπαξιωματικός ἀποστραματάρχης. Κο-λαξῆς, Κολαξῆκης.
 - Κουρμπάν = θῦμα. Κουρμπάνης, Κουρμπάνος ὄμ.
 - Κουρού = ξηρός. Κουρούλας ἀντίστ. ξηρός.
 - Κουσμαῖ = ἐμετος. Κουσμώγλου = ὁ υἱὸς ἐμέτου (ὕβρ.), οὐχὶ δ' ὁ υἱὸς Κοσμαῖ τινός.
 - Κουτουζλούκ = λύσσα. Κουτουζλούκης = ὁ λυσ-σῶν. Πρὸβλ. Ζακύνθ. Κουτουζῆς.
 - Λακᾶ = κατάπλασμα. Λάπας, Λάπος (ὕβρ.).
 - Λαφαζάν = περιαιτολόγος. Λαφαζάνης ὄμ.
 - Λοντός = ὁ ἰότης ἀνεμος. Λόντος.
 - Μακᾶς = ψαλῖς. Μακᾶς (ὕβρ.).
 - Μαμούρ = ἀκμῖος. Μαμούρης ὄμ. Πρὸβλ. ἔπταν. μμουρά = ἡ ὑπερέτρια, ἡ ἀκάθαρτος γυνή.
 - Μαντζᾶ = βούβελος. Μαντζᾶς ὄμ.
 - Μεϊντά(ι) = ἐν τῷ φνερωῖ. Μεϊντάνης.
 - Μελετέ = δῆμαρχος. Μελετόπουλος.
 - Μερτζάν = κορράλιον. Μερτζάνης, Μερτζάνος, Μερτζιῶτης.
 - Μουτούρ = περιφνημος. Μουτούρης ὄμ.
 - Μπαζιργιάν = ἐμπόρος. Μπαζιργιάνης ὄμ., δι' ἐνός

ν. επειδή βί συνθ. δὲν εἶναι τὸ σύνθηρ; Γιάν-
νης.
Μπιρράκ = σημάκι. Μπαίρας, Μπαίρακτάρης. =
ὁ σηματοφόρος.
Μπιλτά. Μπατατζής.
Μπαλτσίκ = πηλός. Μπαλτσίκος = ὁ πηλινός
(ὕβρ).
Μπατὰ = βάλτος. Μπαίτακας ἀντίστ. Βαλιηός.
Μπάτη = ο ΝΔ άνεμοι, ὁ ζέφυρος. Μπατῆς ὄμ.
Μπαχός = ἄρωμα. Μπαχορίας = ὁ ἄρωμακτώδης.
Μπερζίζη = ἀθονοπώλης; Μπέρης ὄμ.
Μπινμπαση = ταγματάρχης. Μπίμπας ὄμ. (ἐν Με-
γλοπόλει).
Μπογιατζή = βαφεύς. Μπ(θ)ογιατζή, Μπ(Β)ογιατζή-
δης, Βογιατζόπουλος ἀντίστ. Βαφειδῆς, Βα-
φ(ι)όπουλος.
Μπόκ = περιττώματα. Μπόκογλου = ὁ υἱὸς τῶν
περιττωμάτων (ὕβρ.)
Μποτσόρημ = καταπίπτω. Μπότσαρης = ὁ κατα-
πίπτων, ὁ καταπεσών. Πρὸβλ. ἰταλ.
Μπουγᾶ = τυρός. Μπουγᾶς, Μπουγᾶς ὄμ.
Μπουγιούκ = μέγας, ἀνώτερος, πρωτότοκος. Βουγι-
ούκας, Βουγιούκος ὄμ.
Μπουλούκ = συμμορία. Μπουλοῦκος = ὁ συμμορί-
της.
Μπουρέκ = πλάκοις. Μπουρέκας, Μπουρέκης.
Ναζῖν = ἄθροος. Ναζίκης ὄμ.
Ναζλή = ὁ ἀκκιζόμενος, ὁ ὑπερήφανος. Ναζλής ὄμ.
Νεφέρ = στρατιώτης. Νεφέρης ἀντίστ. Στρατιώτης.
Νταγγλή = ὄρεινός. Δ(ντ)αγγλήης ὄμ.
Ντελῆ = παράφρων. Δ(ντ)ελῆς ὄμ.
Ντουομάν = ἐχθρός. Δ(ντ)ουόμμανης ὄμ.
Παλαμάρ = κάλως. Παλαμάρας, Παλαμάρης ἀντίστ.
Σχαινόπουλος.
Παμπουκ = βάρβαρ. Παμπουκῆς ἀντίστ. Βαμβακάς.
Πελτέκ = τρυλός. Πελέκας ἀντίστ. Τρυλός.
Περβανέ = χρυσάλλης. Περβα(ε)νάς.
Σαῖ = ἱέραξ. Σαῖνης ἀντίστ. Γεράκης (Κεραλλ.)
Σακᾶ = ὑδροφόρος. Σακάς ὄμ.
Σακῖλ = γένειον. Σακαλῆς = ὁ γενειάτης.
Σαλβάρ = περιττωματῆς. Σαλβαράς ἀντίστ. Βρακάς
Σαράφ = ἀργυρομαθός. Σαράφης ὄμ.
Σαρή = κίτρινος. Σαρής, Σαρόγλου, Σαρόπουλος
ὄμ.
Σαῖν = μύστος. Σαῖνης ὄμ.
Σαῖς = ἵπποκόμος. Σαῖςογλου = ὁ υἱὸς ἵπποκόμου
(ὕβρ).
Σαῖρλή = πολίτης. Σαῖρλής, Σαῖρλής ἀντίστ. Πολίτης.
Σακέρ = σάκχρον. Σάκερης ἀντίστ. Ζαχαράτος,
Ζαχαρόπουλος, Ζαχαρίδης, Ζαχαρόγλου.
Σερδάρ = ναύαρχος; αἰγύπτ. στόλου. Σερδάρης ὄμ.
Σισμάν = παχός. Σισμάνης ἀντίστ. Παχός.
Σουβαρῆ = ἱππεύς. Σουβαρῆς ὄμ.
Σουλοῖκ = βδέλλα. Σουλοῦκογλου = ὁ υἱὸς βδέλ-
λας, (ὕβρ).
Σουρέ = χρημοσόδεμα. Σουρέας (ἐν Μάνη)
Ταρά = ἄγρος. Ταράς = ὁ ἀγρότης.
Ταράζη = ῥιπτής. Ταράζης, Ταράζόπουλος, Ταράζης
ἀντίστ. ῥιπτής, ῥαφτόπουλος, ῥαπτάκης.
Τζιβᾶ = ὑδράγγυρος. Τζεβᾶς (ἐν θήβαις).
Τζιράχ = ἐγχειρήσις. Τζεράχης.

Τζουμακῖ — ἡ ἡμέρα Παρασκευῆ. Τζουμάρης ἀντίστ.
Παρασκευῆ, Παρασκευόπουλος, Παρασκευῆ-
δης.
Τομπάζ — πρόχειρος γέφυρα. Τομπάζης.
Τομπράκ — γῶμα. Τόμπρας (ἐν Μυτιλήνῃ),
Τοπάλ — γῶμα. Τοπάλης ὄμ.
Τσακμάκ — πυρεία. Τσακμάκης.
Τσαλή — βίπτος. Τσαλήκης.
Τσαμούρ — θόρυβος. Τσαμούρης ὄμ.
Τσαούς — λογία. Τσαούσης ὄμ.
Τσακαρτζή — ἀκροβολιστής. Τσακαρτζῆς ὄμ.
Τσαομπᾶ — ἡ ἡμέρα Τετάρτη. Τσαομπᾶς.
Τσαλῖκ — γάλοψ. Τσαλῖκης (ἰδὲ ἄν.)
Τσαρκῖς - νταγκληῆ — ὁ Κούκισος. Δάγλα(ε)ρης,
Δαγλαρίδης — ὁ Κουκίσιο.
Τσερκλῖν — ἄσχημος. Τσερκῆς, Τσερκῖνης ὄμ.
Τσιμπουκ — καπνοτύριγξ. Τσιμπουκῆς.
Τσιριμπᾶν — δοθῖν. Τσιριμπᾶνος.
Τσιτσᾶκ — ἄθος. Τσιτσεκλῆς ἀντίστ. Ἄνθης (ἐν
Κερκύρα), Ἄνθουσης, Ἄνθουλήης.
Τσολῖκ — Μονόχειρ. Τσολῖκος ἀντίστ. Μονόχειρος.
Ρεῖς — πρόεδρος. Ρεῖσης, ῥαῖσης (οὐχὶ ἀπὸ τοῦ
ῥ(γ)ίζω).
Φοντούλ — ὑπερήφανος. Φουντούλης ὄμ.
Χαμπέρ — ἀγγελία. Χαμπέρης (ἐν Μεγαλοπόλει).
Χαντζάρ — ἐγχειρίδιον, μάχαιρα. Χαντζάρας ἀντίστ.
Μαχαίρας, Μαχαίρας.
Χαράμ — ἄδικον. Χαράμης.
Χαραμῆ — ληστής. Χαραμῆς.
Χαρδᾶλ — σίναπι. Χαρδαλιᾶς.
Χασᾶπ — κρεοπώλης. ἸΧασαπᾶκος, Χασαπίδης.
Χατζῆ — προσκνητής. Χατζῆς ὄμ., Χατζόπουλος.
Χιανέτ — προδότης. Χιανέτογλου — ὁ υἱὸς προδό-
του (ὕβρ.)
Χιλεκῖαρ — δόλιος. Χιλεκῖάρης (οὐχὶ Χιλεκῖάρης);
ὄμ.
Χοροῦζ — ἀλέκτωρ. Χοροῦζᾶνος ἀντίστ. Ἄλεκτορί-
δης.

Τὰ ἐπίθετα ταῦτα εἶναι τὰ στίγματα τῆς δουλείας
μεγάλου μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἡ Ἐλευθερία
ἂν ῥίψη μὴν ἀκτίνα τοῦ φωτός τῆς καὶ εἰς τὴν σκίαν
τῆς ἐκείνων, οὐκ ἀνέστησεν. Καὶ ἂν ἀντικαταστα-
θῶσι τὰ πλεῖστα τῶν ἐπιθέτων τούτων. Ἀλλὰ καὶ δὲν
ἀποκρίπτω τὸν γλωσσικὸν νόμον, καθ' ὃν γλωσσά τις
ἀποτελεῖται ὑπὸ τῆς γραμμαιτικῆς αὐτῆς, οὐχὶ δ' ὑπὸ
λέξεων τινῶν μισομετρῶς ἀπ' οὗ αἱ ξέναι αὐταὶ λέ-
ξεις, ἀνεξαρτήτου ὄντος τοῦ εἶδους αὐτῶν, ἐδήλωσαν
ἐννοίας καθάρως ἐν τῇ ἑλληνικῇ δικαιοῖα καὶ ἐν τῷ
ἑλληνικῷ στόματι καὶ συμφωνοῦσι πρὸς τοὺς κλιόντας
τῆς ἡμετέρας γραμματικῆς, εἶναι ἑλληνικὰ πλέον.
Εἶναι δυνατόν νὰ πολιτογραφηθῶσιν ἐν Ἑλλάδι.

Ἐν Ἀθήναις, κατὰ λήγοντα Νοέμβριον 1922
Ν. Α.

Μαριέττας Γιαννοπούλου

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Διήγημα γραμμένο πάνου στὰ μεσαιωνικά ἔθιμα)

(συνέχειν)

Τὶς περισσότερες νύχτες τὶς περ-
νοῦσαν ἀγρυπνῶν, στοῦ ἴδιου, λογι-
σμοῦς ἐθουτηγμένη. Εἶχε ψύχωση
πιά Μόνον κερματῶν, οὐχὶ ἐξενελη-
μένη ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια κοιμότανε
βαρῆ, ἀλλὰ τοῦτο ἦταν σπάνιο.
Σιγὰ ἐδῶξεν ἀπὸ τὸ ἄρματι τῆς
ἐκ μεταξένιο φλογᾶτο φέρεμα γρυ-
σοκνητῆμένο. Τὸ κερματῶν. Τὸ
εἶχε φτιάξει γιὰ νὰ τὸ φορέσῃ στὴ
γιο τῆ τοῦ Πύργου τοῦ Ἐρωτος,
μὰ δὲν πρόφτασε. Ἐπὶ τὴν τὰ μι-
λῶματα μὲ τὸ σπῆτι τῆς καὶ ἀπο-
φασίστηκεν ἀπότομα νὰ πάη στὸ μο-
ναστήρι.

Κρουᾶ, πῆρε μαζί τῆς τ' ὠραῖο
φέρεμα, πού τόσοσιν ὄνειροπολοῦσε νὰ
ντυθῆ. Εἶχεν ὀρεσθεῖ νὰ μὴ τ' ἀπο-
χωρισθῆ ποτὲ τῆς. Ὅτι τὸ κρατοῦσε
γιὰ μὴν ἀνάμνητη τοῦ κίλου ἐκεί-
νου κερμοῦ. Στὸ μοναστήρι, σὴν
βρίσκονταν μόνη τὸ φοροῦσε καὶ κί-
μαρῶν τὴν ὀμορφίαν τῆς. Τὸ φλο-
γᾶτο τοῦ φέρεμα ταίριαζε πολὺ μὲ
τὸ πύρινο βλέμμα τῆς. . . . Νόμι-
ζες τότες πῶς τὰ μάτια τῆς θῆ-
ζουν σπῆτες. Ὅπως σ' αὐτὸ ἔτσι
καὶ σ' ἐκεῖνα κυριχοῦσε τὸ φέρεμα
τῆς ζωῆς. Σκεφτότανε πόσον ὀμορ-
φη θῆ ἦταν καὶ τὴν ὄραση θῆ εἶχεν
ἀν λάβαινε μέρος σ' αὐτὴ τῆ γιορ-
τῆ! Εἶχεν ἀκούσει πολλὰ ἐπαινε-
τικὰ, μὰ αὐτὴ δὲν θῆ τὴν ἐβλεπε
ποτέ τῆς. . . .

II

Στὶς γιορτῆς καὶ στὶς θηροσκευ-
τικῆς τελετῆς ἀκόμα βασιλευεν ἡ
κραιπάλη. Τραγοῦδι παύσυχλα θλα-
στῆρες, φιλανικεῖς καὶ τὶ δὲν ἔ-
κιναν! Σὴν κινεῖ; ἔχανε τὴν εὐθυ-
μία του προσηθούσαν νὰ τοῦ τὴν
ἐπαναφέρουν μὲ γροθιές. Τὰ ἔλεεινὰ
ταῦτα ἔθιμα κερματῶσαν σ' ὅλα
τὰ ἔθνη. Μεθοῦσαν γιὰ ὄρες πολλῆς
πρὸς τιμὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς
Παναγίας. Οἱ βασιλεῖς καὶ αὐτο-
κράτορες ἔδιναν τόση σημασία στὸ
κρασί, ὥστε ὅταν ἐστέρωνταν ἔλεγαν:
vis' ne sobrietatem cum Dei
auxilio custodire.

Τῶν 16, 17, 18 κίλων τὸ μεθύσι
τόσον εἶχε διαδοθῆ, πού γίνηκε
νόμος πού ἀπαγόρευε στοῦς δικαστέ;

νὰ πηγαινῶν φηγομένοι στὸ δικα-
στήριον. Οἱ δικαστέ; πού παρευρί-
σκονταν σὲ θανατικῆς ποινῆς μεθοῦ-
σαν.
Τότες ἀνγκάτευαν τὸ κρασί μὲ
μύρα. Τοῦτο ἔφρασαν ὡς τὰ μονα-
στήρια. Ἐτσι, κινεῖσαν πόσο ἀπὸ
καθῆνα ποτὸ θηδινῶν ἡμερησίως.
Ὁ καθῆνα καλόγηρος ἢ καλόγηρῖς
ἔπερνε περισσότερον ἀπὸ τρεῖς ὀ-
κάδες.

Στὰς θηροσκευτικῆς τελετῆς, ἱερεῖς
καὶ λαὸς διανοχτέρευαν τρώγοντας
πίνοντας καὶ τραγοῦδῶντας. Τὸ ἱερό
θῆμα γίνονταν αἶθυστα συμποσίου.
Μπουκάλας μὲ πικρὰ καὶ φηγητῆ
θροσκονταν μ' ἀφθονία. Χόρευαν
ἀκόμα. Ὅποιος ἔδειχεν τίση νὰ κοι-
μηθῆ τὸν τιμποῦσαν μὲ κερφίτες
ἢ τὸ πλῆγῶν δονατῆ στὴν κοιλιᾶ.
Ἐθαζαν βασιλεῖα τῆς ἑορτῆς καὶ
ἔδιναν τὴν πῶ τιμητικῆ θέτη σ' ἐ-
κείνον πού ἔπινε, φώναζε, θλαστη-
μοῦσε περισσότερο. Στὴν κραιπάλη
ἐκείνη, γινόταν ἀληθινὸς πόλεμος
καὶ οἱ γιατροὶ ξενυχτοῦσαν γιὰ τὰ
περιποιούνται τοῦς πληγῶμένους.

Στὸ Ἐδιμβούργο δίνονταν ἐτήσια
συνοικία πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγίας
Σικελίας. Οἱ ὠρσιότερες κυρίες
παρευρίσκονταν μὲ εἰδικὰ προσκλη-
τήριον. Μετὰ τῆ συνοικία δειπνοῦ-
σαν. Στὸ τραπέζι ἦταν ἕνα κιδώτιο
πού φερνε τῶνομα: Κόλασις. Μά-
ζευαν τὰ προσκλητήρια, τὴ ὅποια
ἔφριγγαν στὸ κιδώτιο τῆς Κολιάσις;
ἀν δὲν προσφέρωνταν κινεῖσαν πῶ
γιὰ νὰ σώσῃ τὴν κινεῖσαν μὲ κινεῖσαν.
Νικητῆς ἦταν ὅποιος φοροῦσε διὰ
μὴ: ἕνα πελώριο ποτήρι πού λεγό-
τανε Ἀγία Σικελία. Τὴν ἐπομένην
ὄφειλε νὰ παρουσιαστῆ στὴν κυρία
πού τῆς εἶχε σώσει ἀπὸ τὴν κίνεση.
Ἐκείνη τὸν εὐχαριστοῦσε θερμότερα
καὶ συνεδέοντο πολὺ στενά, ἔστω
κὶ ἂν δὲν γνωρίζονταν πρῖν. Οἱ
Γάλλοι εἶχαν καὶ λακὶκο τραγοῦδι
πού λεγε

Qu il faut à chaque mois
s'énivrer au moins une fois

Ἡ οἰκτρά ταύτη καταστασι ἀ-
νάγκασε τὸ βασιλεῖα τῆς Γαλλίας;
Φραγκίσκος Α' νὰ δημοσιεύῃ τὰ
κόλουθα γιὰ τοῦς μεθυστέ; :

«Ὅποιος μεθύσει τὴν πρώτη φο-
ρὰ θῆ φυλακισθῆ καὶ θῆ τοῦ δίνου
ψῶμι καὶ νερό. Τῆ δευτέρην φορὰ
θῆ τὸν δαῖρον. Τὴν τρίτη θῆ τὸν
ῥητυπῶσαν δημοσίως, τὴν τετάρ-
τη θῆ ἐξορίζεται καὶ θῆ τοῦ κόψου
εἰς κῦτία».

Μὰ δὲν συμμορφώθησαν οἱ λαοὶ
τὴν ἴδιαν ἡμέρα μέθυσαν πολλῆς
χιλιάδες.

Σ' ἕνα τέτοιο οὐμπόσιο βριτικό-
τανε ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ὁ Ροδόλφος
γιὰ τὴν πανήγυρη τῆς Παναγίας —
ἦταν ἡ πρώτη θραδία πού συνκῶ
τοῦσε τὸν ἀραβωνιαστικῶν τῆς ἀ-
κοντῆ. Γύρω βασιλευεν ἡ κραιπάλη;
Οἱ μνηστευμένοι ἀπομακρύνθησαν
κῆτω; καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν χωρ-
στὰ.

ἦταν ἀραβωνιαστέμοι ἀπὸ μι-
κρὰ παιδιὰ δικῶν, νὰ τὸ ξέρουν. Οἱ
γονεῖς τοῦς θηροσκονταν πῶς ἦταν κα-
λὸ ἂν τοῦς κερματῶσαν. Ἐτσι, τὰ
συμφοῦσαν ἀπὸ τοῦς, καὶ λίγες
μέρες τῆς γιορτῆς τοῦς ἀφήγγει-
λαν τὴν εἰρήση. Για τὸ σκοπὸ αὐτὸ
πῆγαν, μάλιστα, σπῆ ἑορτῆ. Σὲ λί-
γα ἡμέρες θῆ γινόνταν καὶ γίμοι τοῦς.
Γύρω τοῦς ἰσχυροῦσε τοῦς με-
θοῦσαν ἀδικακῶν καὶ φηγοῦσαν. Αὐ-
τοὶ ἄγρο προσηθούσαν. ἦταν
βαθῆα θηροσκονταν ἰσθῆ ἰσθῆ τῆ
τοῦς πού δὲν κινεῖσαν ἀπὸ τὴ ταχ-
τικῆς ῥῶνῆς τοῦς κερματῶσαν σ' αὐ-
τῶν, καθῶς καὶ ὄνειρος; ποτηριῶν
πού πρῶσαν καὶ καθισμάτων πού-
περταν. Περίμενε καὶ τοῦς; δὴ ἂν
σχημῆ ἐκπληρῆ. Ὁ ἀδελφός; τοῦ
Ροδόλφου καὶ ἕνας ξάδελφος; τῆς Ἰ-
σαβέλλας; τ' ἀπαιχῖν στὰ κκῖα. Αἰτίαι
τὸ ζήτημα τοῦ κρασιῦ. Κινεῖς;
ἀπὸ τοῦς; δὴ ἂν παρεδῶχταν πῶς;
ὁ ἄλλος ἦπε περισσότερον ἀπ' αὐτόν.
Στὴν ἐξαψη τῆς μέθης; κατέφυγαν
στὰ ὄπλα. Πληγῶθησαν καὶ οἱ δὴ
σοβρῶ καὶ δὲν ἄργησαν νὰ πεθάνουν
Τοῦτο φυσικῶ πού ἐξερέθησαν ὅλη τῆ
συνοτροφία καὶ τὴν ἔκανε ν' ἀναμνητῆ.
Ἐτραυματίστηκαν καὶ ἄλλοι. ἦταν
ἀληθινός; πόλεμος. Μπροστῆ στὴν
ἀπιστίαν ἐκείνη σκηνῆ ἡ Ἰσαβέλλα
ἔτρεμε γιὰ τὴ φηγοῦσαν τὰ δι-
κά τῆς. (ἀκολουθεῖ)

ΔΗΛΩΣΗ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ»

Ἡ τρέλλα τῆς ἐπίδειξης κάνει μερικοὺς νὰ χάνουν τὴ λογικὴν. Ἐστὶ ἓνας Αἰνός Ἀμοράνης ξεγέλασε δὴ καὶ καιρὸ τὴν παλῆν κριτικὴν Ἐπιτροπὴ τοῦ «Ὁρφέα» καὶ ἄφηκε νὰ δημοσιευτοῦν γιὰ δικά του ἓνα δυὸ ποιήματα, πού εἶχε αὐτὸς ἀντιγράψει ἀπὸ ξένα βιβλία. Ὁ «Ὁρφεὺς» ἀφίνει τοὺς ἀναγνώστες νὰ χαρακτηρίσουν τὴν πράξιν καὶ δηλώνει, πὼς ἀνᾶλλη φορὰ κανένας ἄλλος στείλη ξένα γιὰ δικά του, θὰ πάθει ἔξω ἀπὸ τᾶλλα καὶ καταγγελίαις ἀκόμα.

Ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ ἔκυκλοφόρησε ὅτι Ζάκυνθο ἓνα καινούργιο βιβλίον τῆς νεαρᾶς Ζακυνθίας λογίας δ.ος Μαριέτιας Γιαννοπούλου ἐπιγραφόμενον «Αἱ γυναῖκες εἰς τὴν Ἰταλικὴν Ἀναγέννησιν» Ἐδιαβάσαμε προσεκτικὰ τὸ ἔργο τῆς ἀκούραστης λογίας καὶ κείνο πού μᾶς ἔκανε τὴν μεγαλύτερη ἐντύπωση ἦταν «Τὰ ὅτιν ἑλληνικὴ ἐπίδρασι ἀναφερόμενα ἱστορικά γεγονότα» πού γιὰ τοὺς πολλοὺς θᾶναι ἄγνωστα πέρα — πέρα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἡ σειρὰ πού κρατήθηκε ἀπὸ τὴν συγγραφέα ὅσον ἀφορᾷ τὰς γυναῖκες ἐκείνας «πού δρᾶσανε τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀνα-

γέννησης» ἀποδείχνει πὼς ἡ δ.δα Γιαννοπούλου εἶναι «βαθειὰ μελετημένη» καὶ ἄξια νὰ μᾶς παρουσιάσῃ σοβαρώτερα ἔργα. Οἱ ἀγῶνες τῆς δ.δα; Γιαννοπούλου τείνουν ὅτι γυναικεῖα χειραφέτησι. Φεμινίστρια — ἀπὸ τὰς πειρὸ θαρραλέαις — ἐργάζεται μετ' ἤλο πρωτοφανῆ καὶ ὑποστηρίζει ἀποφασιστικὰ τὰ δίκαια τῆς τάξης τῆς εἶναι ὅτι ἀλήθεια ἄξια σεβασμοῦ καὶ ἀπεριόριστης ἐκτίμησις. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού συγχαίρομαστέ τὴ λογία δεσποινίδα εὐχόμενοι ὀλόψυχα τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἰδανικῶν τῆς.

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στὴν 51η σελίδα τοῦ Ζ'. φύλλου στὸ Σονέτιο τοῦ Ἀνιρέα Κασιόκη διάβαζε:
 ἀντὶ ξεχώνουν — ξεχύνουν
 > τρυπᾶει — τριπᾶει
 > χαλάσματα — χαλάματα

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

«Οἱ Τάφοι» τοῦ Οὐγου Φωσκόλου. Ἐμμετρὴ μετάφρασις τοῦ λογιῶν κ. Δ. Δάση, μετ' ἑπισημειώσεις.

Ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Α. Κασσιόγη (Ἀλεξάνδρειαι, Λεωφ. Ρωμίου 81 — Τεχ. κιβ. 1891) θὰ ἐκδοθῆι σὲ λιγὰκι τὸ ὑπέροχον τοῦ «Ἑλληνα συγγραφέα Ἐνὸπουλου μυθιστορήματα Ἰ σ α β ε ἰ λ λ α» — Τὴν ἀπόχρησίν σου συσταίνομε θερμὰ ὅσοις φίλοις μας.

«Παναθήναια» Μηνιαῖον ἐκονογραφημένον περιοδικὸν πού βγαίνει ἐστὴν Νέαι Ὑόρκη — Διεθυντῆς Π. Τατάνης. — Γραφεῖα: 140 West 26th Street, New York.

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο περιοδικὸν θεωροῦμε καθήκον μας νὰ συστήσομε ἰδιαίτερα σοῦ; ἀναγνώστες τοῦ «Ὁρφέα».

«Κοινότης» Βδομαδιαστικὴ πολιτικὴ ἐπιθεώρησις πού βγαίνει ἐστὴν Ἀθήναι Διεθυντῆς: Δρ. Ντῆνο; Μυλοῦχος. Γραφεῖα ὁδὸ; Μητροπόλεως 44.

«Ἡ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

Ἀπὸ τὸν Ἀρχιμανδρίτην διδάκτορα τῆς θεολογίας, στρατιωτικὸν ἱεροκῆρυκα τοῦ Α' Πεζ. Συν/τος καὶ Διευθυντῆ τοῦ Ὀμηρείου Λυκείου Ἀθηνῶν κ. Εὐγένιον Κωσταριδῆν ἐξεδόθη τὸν περασμένον χρόνον «Ἡ σύγχρονος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία» — ἔργο σοβαρώτατον πού ἀποδείχνει θαυμάσια «τὰς ὑπηρεσίας πού προσέφερεν ἡ

Ἐκκλησία πρὸς τὸ ἔθνος κατὰ τὴν λήξασαν ἑκατονταετηρίδα 1821—1921» Τὸ σπουδαῖον αὐτὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Κωσταριδῆ κοσμεῖται μετ' ἑπισημειώσεις εἰκόνας σοφῶν κληρικῶν πού ὅτιν ἐποχὴν τοὺς συγκεντρώσανε τὸ σεβασμὸν ἀπὸ τῆς μιᾶς μεριᾶς ἀπ' τὴν ἄλλη τὸν θαυμασμὸν τοῦ Πανελληνίου.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΤΕΡΝΟΥΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥΣ ΜΟΥ..

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΓΚΡΑΤΗΣ

• Πάει κι' αὐτὸς ἐπέταξε... τὸν πῆραν τ' ἀγγελουδία καὶ στὸ καλάτι τ' οὐρανοῦ ἀκούγονται τραγεῦδία... •

Γιάννης Στόπα;

Ἦταν γραμμένον ἀπ' τὴν μοῖραν νὰ μὴ χαροῦμε γιὰ πολλὸν καιρὸ τὴν φιλίαν τοῦ θγαπητοῦ μας Βασίλ. Ἄ ἡ μεταίστες τῶν ἀνθρωπίνων ἤρθε νὰ βάλῃ κι' ἐδῶ τὴν σφραγίδαν τῆς, γιὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ βίχτομε πονεμένοι ἐστὸ πονάρι τῶν δικτύων. Σὲ μιὰ κάμικον ξένη, μακρὰ ἀπ' τ' ἀδέρφια καὶ τὴ μάνα σου, ξεψύχησε ἔδῶ καὶ λίγαις μέραις ὁ ἀλησμόνητος φίλις. Ἀρρώστειαι βαρεῖαι τὸν κυρίως ἐστὰ ξάφνου καὶ δὲν ἔμπερσε ν' ἀντισταθῆι ἐστὸ

μοιραῖον. Τὸ μήνυμα τοῦ θανάτου τοῦ ἤρθε νὰ τερᾶξῃ τὴν ἡτυχιάν μας καὶ κλάμε — κλάμε ἀπαρηγόρητοι — γιὰτὶ σὲ χάσαμε πολὺ γρηγορὰ, Βασίλη ἀλησμόνητε. Δίχως νὰ θέλομε ἐνὰ τὰ βάλουμε μετ' ἡμοῖαν πού σὲ πῆρε ἀπὸ κοντὰ μας, κατχοιρόμαστέ τὴν στιγμήν πού σὲ γνωρίσαμε· κάλλιον γιὰ μᾶς νᾶμενε ξένους... Ὁ «Ὁρφέας» πού θὰ αἰστανθῆι θρητικὰ τὴν ἄλλειψίν σου, Βασίλη ἀξιαγάπητε, ῥαίνει «μετ' ἑπισημειώσεις μνησμένον» τὸν φρεσκοσκαιμένο τάφον σου· κ' οἱ φίλοι πού σὲ λάτρεψαν ὅτιν ζωὴν, σοῦ ὀρκίζονται πὼς δὲν θὰ λησμονήσουν ποτέ· «τοῦ χαμογέλιου σου τὴ συναρπαστικὴν καὶ τῆς μαγευτικῆς μορφῆς σου τὸ ὑπέροχον ἀγγελικόν»

Π. Δ. Μ.

Ο ΟΡΦΕΥΣ δέχεται να αλλάξει το φύλλο του με το φύλλο κάθε περιοδικού και κάθε εφημερίδας, δικής μας ή ξένης.

Ο ΟΡΦΕΥΣ είναι ελεύτερο θήμα για όσους αιστάνονται την ανάγκη να εξωτερικέψουν τη σκέψη τους και την καρδιά τους.

Όλα θάνατι γραμμένα στη Δημοτική έξω από την Επιστημονική σελίδα που καθέννας είναι ελεύτερος να γράψει όπως θέλει.

Ο ΟΡΦΕΥΣ γράφει για κάθε διβλίο ανάλογα με τη σπουδαιότητά του, φτάνει να σταθούν στα γραφεία του δυο αντίτυπα του έργου.

Κάθε **ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ** ή **ΣΥΝΕΡΓΑΤΡΙΑ** είναι υπεύθυνος για τα δημοσιεύματά τους.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΚΟΛΛΑ

ΤΑΚΗ Σ. ΓΟΥΛΗ

(Οίκον. Εφόρου παραιτηθέντος)

Αναλαμβάνουσι πάσαν πολιτικήν και ποινικήν υπόθεσιν ενώπιον παντός δικαστηρίου, γνωμοδοτήσεις, συμβουλές κλπ. Επίσης οίανδήποτε παράστασιν ενώπιον Διοικ. Δικαστηρίων φορολογικών υποθέσεων, ως επί εκδικάσεων κατά φόρου καθαράς Προσόδου, Κληρονομαιών, Εκτάκτων Κερδών κλπ. ως και ενστάσεις, προσφυγάς, έφέσεις και ανατροπές.